

לשון קידושין

תלמוד בבלי מסכת קידושין דף ב עמוד א

/מתני'/. האשה נקנית בשלש דרכים, וקונה את עצמה בשתי דרכים. נקנית בכסף, בשטר, ובביאה. בכסף - בית שמאי אומרים: בדינר ובשוה דינר, ובית הלל אומרים: בפרוטה ובשוה פרוטה. וכמה היא פרוטה? אחד משמנה באיסר האיטלקי. וקונה את עצמה בגט, ובמיתת הבעל. היבמה נקנית בביאה, וקונה את עצמה בחליצה, ובמיתת היבם.

גמ'. האשה נקנית. מאי שנא הכא דתני האשה נקנית, ומ"ש התם {משנה בתחילת פרק שני "האיש מקדש"} דתני האיש מקדש? משום דקא בעי למיתני כסף, וכסף מנ"ל? גמר קיחה קיחה משדה עפרון, כתיב הכא: כי יקח איש אשה, וכתיב התם: נתתי כסף השדה קח ממני, וקיחה איקרי קנין, דכתיב: השדה אשר קנה אברהם,

תלמוד בבלי מסכת קידושין דף ב עמוד ב

אי נמי: שדות בכסף יקנו, תני האשה נקנית. וניתני התם האיש קונה! מעיקרא תני לישנא דאורייתא, ולבסוף תני לישנא דרבנן. ומאי לישנא דרבנן? דאסר לה אכ"ע כהקדש. וניתני הכא האיש קונה! משום דקא בעי למיתנא סיפא וקונה את עצמה בדידה, תנא נמי רישא בדידה. וניתני האיש קונה ומקנה! משום דאיכא מיתת הבעל, דלאו איהו קא מקני, מן שמיא הוא דמקני לה. ואב"א: אי תנא קונה, ה"א אפילו בעל כרחה, תנא האשה נקנית, דמדעתה אין, שלא מדעתה לא.

הוה אמינה שיש קידושין בעל כרחה

חידושי הרמב"ן מסכת קידושין דף ב עמוד ב

תנא האשה נקנית מדעתה אין בע"כ לא. איכא למימר דהכי קאמרינן האיש קונה ודאי משמע אף בעל כרחה ואי תנא האיש קונה הוה אמינא אף בעל כרחה לכך תנא נקנית שיש במשמע מדעתה או אפילו בעל כרחה ותפשת מרובה לא תפשת ואין לך בה אלא מדעתה, והא דלא קתני מקנה את עצמה משום דלאו לישנא מעליא הוא ותלקח אשה לאיש משמע, לאו אורחיה דתנא למיתני הכי, ואי תימא והאיש מקדש משמע בעל כרחה, לא קשיא דכיון דגלי תנא הכא לא אתא למטעי התם ולמימר מקדש אף בעל כרחה משמע שהרי שנה התנא במשמעו שלא יהא במשמעו בע"כ, ואחרים אמרו כיון דתנא מקדש מדעתה משמע ולא בע"כ שאין אדם מקדיש דבר שאינו שלו, ולי נראה דמדקתני האשה ולא קתני האיש משמע שאין קנין זה תלוי באיש אלא תלוי נמי בה, ואם היתה נקנית בעל כרחה ולרצונו האיש קונה הוא, מה שאין כן ביבמה דלא מיתני ליה האיש קונה דלא בעינן דעתו אלא נקנית ממילא שלא מדעת שניהם.

תלמוד בבלי מסכת יבמות דף יט עמוד ב

דתניא: העושה מאמר ביבמתו שלא מדעתה, ר' אומר: קנה וחכ"א: לא קנה. מ"ט דר"י? גמר מביאה דיבמה, מה ביאה דיבמה בעל כרחה, אף קדושין דיבמה בעל כרחה. ורבנן? גמרי מקדושין דעלמא, מה קדושין דעלמא מדעתה, אף קדושין דיבמה מדעתה. במאי קמיפלגי? מר סבר: מילי דיבמה ממילי דיבמה הוה ליה למילף, ומר סבר: מילי דקדושין ממילי דקדושין הוה ליה למילף.

רש"י מסכת יבמות דף יט עמוד ב
אלא בעל כרחה - וקמ"ל דמאמר בע"כ ואפילו למקצת לא קני ושניה יבומי נמי מייבמה.
ביאה דיבמה - אמרי' בפ"ק /יבמות/ (דף ח:): ויבמה בעל כרחה דאם בא עליה אפי' באונס קנאה.
קדושין דעלמא - והלכה והיתה לאיש אחר (דברים כד) מדעתה משמע.

תלמוד בבלי מסכת קידושין דף מא עמוד א
שליחות מנלן? דתניא: ושלח - מלמד שהוא עושה שליח, ושלחה - מלמד שהיא עושה שליח, ושלח ושלחה - מלמד שהשליח עושה שליח. אשכחן בגירושין, בקידושין מנלן? וכ"ת דיליף מגירושין, מה לגירושין שכן ישנן בעל כרחה! אמר קרא: ויצאה והיתה, מקיש הויה ליציאה, מה יציאה משוי שליח, אף הויה נמי משוי שליח.

רש"י מסכת קידושין דף מא עמוד א
ושלח - בגירושין כתיב ושלחה מביתו ומדלא כתב וגירשה ללמדינו בא שהאיש עושה שליח להוליך גט לאשתו.
מלמד שהאשה עושה שליח - לקבל גיטה קרי ביה ושלחה לא מפיק ה"א.
ושלח ושלחה - שני פעמים נאמר בענין.
שכן ישנן בעל כרחה - הלכך איתנהו נמי על ידי שליחות.

בית הבחירה למאירי מסכת קידושין דף ב עמוד א
הרבה דקדוקין נאמרו בשמועה זו על משנתנו ממה שנאמרה בלשון קנין ולא נאמרה בלשון קדושין על הדרך שאמרו בפרק שני האיש מקדש וכן ממה שתלה שם את הענין באיש ר"ל ששנה האיש מקדש וכאן הוא תולה באשה לומר האשה נקנית וכן הרבה דקדוקין שאין תועלת בהזכרתם ויש בהם בלבול פירושים וגירסאות וקושיות אלא שדברים פשוטים הם ונוחים לפרשם על נקל אלא שבמה שאמרו בה וכסף מנלן הזהר מלפרש מנלן דאשה מתקדשת בו שזו לקמיה קא בעי לה אלא פירושו מנלן דאיקרי קנין ואף ברוב ספרים גורסים כן בהדיא אלא שאף בזו הזהר שלא לפרש מנלן דכסף סתם איקרי קנין שאם כן היה לו להביאה משדות בכסף יקנו ולא הוצרך לגזירה שוה אלא כך פירושו וכסף דאשה מיהא מנלן דאיקרי קנין שהרי מכל מקום אינו דומה לשאר קניות והביאה מקיחה קיחה ומה שסמך לו וקיחה מנלן דאיקרי קנין לא שאלת שואל היא אלא לשון המשיב כלומר כסף דאשה למד מכסף דעפרון דהיא קיחה וודאי על קנין נאמרה כדכתיב ביה בהדיא קנה אברהם אי נמי דאפילו לא כתיב ביה הכי הואיל ומכל מקום הקשנוהו לשאר קניות של כסף הדבר פשוט בעלמא שכל שבכסף לשון קניה הוא וכדכתיב דרך כלל שדות בכסף יקנו והרבה מפרשים מדקדקים בה ללא צורך ולא דיינו בדקדוקים הנזכרים בשמועה אלא שרבותינו בעלי התוספות הוסיפו לדקדק על שנאמר האשה ר"ל בה"א ובמסכת כתבות נאמר בתולה נשאת בחסרון ה"א ודורשים חסרות ויתרות כאלו נכתבו על הלוחות בסיני ואיני רואה תועלת בזכירת דברים אלו יפרשם המבין על הצד שירצה

אבל מה שיצא לנו ממנה לענין פסק הוא שהאשה אינה מתקדשת בעל כרחה ואף על פי שאין לשון המקרא מוכיח כן להדיא שהרי כי יקח אף על כרחה משמע וכן ובעלה וכל שכן שהשטר בקדושין יוצא לנו מהיקש של גט וכבר ידעת שהאשה מתגרשת בעל כרחה מכל מקום אין זה צריך קרא שאם כן לא הנחת בת לאברהם אבינו והרי אף בשאר דברים אין שום מקח מתקיים באונס וזהו שהוצרך ביבמה לומר ויבמה בעל כרחה וכן בגט ושלחה בעל

כרחה הא אשה דעלמא אינה מתקדשת בעל כרחה ולא סוף דבר שאנסוה בשעת קבלת קדושין ר"ל שבשעת קבלת הקדושין היא אומרת איני מקבלתם אלא באונס או שנתנו לה שלא בידיעה ושלא היה מדבר עמה על עסקי קדושיה ואחר כך אמר לשם קדושין נתתי אלא אפילו אמרה רוצה אני כל שנתברר שאנסוה עד שאמרה רוצה אני אינה מקדשת אחר שלא אמרה רוצה אני אלא מתוך האונס וראיה ברורה לזה שהרי מה שאמרו בפרק חזקת הבתים מ"ז ב' אמר רב הונא תלוה זבין זביניה זביני כשאמר רוצה אני הוא שהרי הביאוה מדתניא יקריב אותו יכול על כרחו ת"ל לרצונו הא כיצד כופין אותו עד שיאמר רוצה אני ועל כיוצא בה היו אומרים בתלו את האשה וקדושה שקדושיה קדושין ואעפ"כ אמרו שם אמר רב אשי הלכתא תלוהו זבין זביניה זביני אבל תלוה לאתתא וקדיש לאו קדושיה קדושין הוא שעשה שלא כהוגן ועשו לו שלא כהוגן ואפקעינהו רבנן לקדושיה אם בקדושי כסף שעשאוהם הפקר ואם בקדושי ביאה שויה רבנן לבעילתו בעילת זנות:

חידושי הרשב"א מסכת קידושין דף ב עמוד ב
ויש מי שהקשה אפילו תניא האיש קונה היכי הוה ס"ד דנקנית בע"כ דהיכי מצינו מקנה בע"כ, ואישתמיטתיה תלוה זבין זביני' זביני' ותלוה וקדיש קדושיה קדושין דאגב אונסא דזוזי גמרה ומקניא נפשה כאמימר דאית ליה הכין בפרק חזקת (ב"ב מ"ח ב') והכא לאו בעל כרחה לגמרי קאמר אלא כה"ג, וקי"ל כרב אשי דאמר התם באשה אינה מקודשת דהוא עשה שלא כהוגן עשו לו שלא כהוגן, ודוקיא דהכא כרב אשי אתיא, ואמימר מתרץ לה כתירוצא קמא משום דתנא סיפא בדידה כנ"ל, והאיש שאנסוהו לקדש כתב הרמב"ם ז"ל קדושיו קדושין, והרב בעל העיטור כתב שאין קדושיו קדושין דתלוה זבין אמרו תלוה וקני לא אמרו ונראין דברי הרמב"ם דאי אגב אונסי' גמר זבין כל שכן דגמר וקני.

תלמוד בבלי מסכת בבא בתרא דף מז עמוד ב
אמר רב הונא: תליוהו זבין - זביניה זביני; מ"ט? כל דמזבין איניש, אי לאו דאניס לא הוה מזבין, ואפילו הכי זביניה זביני. ודילמא שאני אונסא דנפשיה מאונסא דאחריני! אלא כדתניא: {מח.} יקריב אותו - מלמד שכופין אותו, יכול בעל כרחו? תלמוד לומר: לרצונו, הא כיצד? כופין אותו עד שיאמר רוצה אני. ודלמא שאני התם, דניחא ליה דתיהוי ליה כפרה! ואלא מסיפא: וכן אתה אומר בגיטי נשים, כופין אותו עד שיאמר רוצה אני. ודלמא שאני התם, דמצוה לשמוע דברי חכמים! אלא סברא הוא, אגב אונסיה גמר ומקנה.

תלמוד בבלי מסכת בבא בתרא דף מח עמוד ב
ואמר אמימר: תליוהו וקדיש - קדושיו קדושין. מר בר רב אשי אמר: באשה ודאי קדושין לא הוו, הוא עשה שלא כהוגן, לפיכך עשו עמו שלא כהוגן ואפקעינהו רבנן לקידושיה מיניה. אמר ליה רבינא לרב אשי: תינח דקדיש בכספא, קדיש בביאה מאי איכא למימר? אמר ליה: שויה רבנן לבעילתו בעילת זנות.

רמב"ם הלכות אישות פרק ד הלכה א
אין האשה מתקדשת אלא לרצונה והמקדש אשה בעל כרחה אינה מקודשת, אבל האיש שאנסוהו עד שקידש בעל כרחו הרי זו מקודשת, ויש לאיש לקדש נשים רבות כאחת והוא שיהיה בכסף אם קידש בכסף פרוטה לכל אחת ואחת, ויש לאחת מהן או לאחר לקבל הקידושין על ידי כולן מדעתן. +/השגת הראב"ד/ אבל האיש שאנסוהו עד שקידש בעל כרחו הרי זו מקודשת. א"א והוא שיאמר רוצה אני. +

תלוה וקדיש- קידושין בעל כרחו של האיש - Shotgun Marriages

תלמוד בבלי מסכת בבא בתרא דף מח עמוד ב
ואמר אמימר: תלוה וקדיש - קדושיו קדושין. מר בר רב אשי אמר: באשה ודאי קדושין לא הוו, הוא עשה שלא כהוגן, לפיכך עשו עמו שלא כהוגן ואפקעינהו רבנן לקידושיה מיניה. אמר ליה רבינא לרב אשי: תינח דקדיש בכספא, קדיש בביאה מאי איכא למימר? אמר ליה: שוויה רבנן לבעילתו בעילת זנות.

חידושי הרשב"א מסכת קידושין דף ב עמוד ב
יש מי שהקשה אפילו תניא האיש קונה היכי הוה ס"ד דנקנית בע"כ דהיכי מצינו מקנה בע"כ, ואישתמיטתיה תלוה וזבין זביני' זביני' ותלוה וקדיש קדושיה קדושין דאגב אונסא דזוזי גמרה ומקניא נפשה כאמימר דאית ליה הכין בפרק חזקת (ב"ב מ"ח ב') והכא לאו בעל כרחיה לגמרי קאמר אלא כה"ג, וקי"ל כרב אשי דאמר התם באשה אינה מקודשת דהוא עשה שלא כהוגן עשו לו שלא כהוגן, ודוקיא דהכא כרב אשי אתיא, ואמימר מתרץ לה כתירוצא קמא משום דתנא סיפא בדידה כנ"ל, והאיש שאנסוהו לקדש כתב הרמב"ם ז"ל קדושיו קדושין, והרב בעל העיטור כתב שאין קדושיו קדושין דתלוה וזבין אמרו תלוה וקני לא אמרו ונראין דברי הרמב"ם דאי אגב אונסי' גמר וזבין כל שכן דגמר וקני.

בית הבחירה למאירי מסכת קידושין דף ב עמוד א
ואם אנסו את האיש וקדש יראה לי גם כן שאע"פ שאמר רוצה אני הואיל ומתוך האונס אמר כן אין קדושיו קדושין וכן מצאתיה אחר כן לגדולי פרובינצה בחבוריהם ולא עוד אלא שלדעתי אף לדעת האומר בתלו את האשה וקדש שקדושיו קדושין התם הוא דשקלה זוזי וכל שיש שם נתינת מעות אנו אומרים אגב אונסי גמר ומקני כמו שאמרוהו בתלוה וזבין ותלוה וקדש ויהיב לא אמרו שבמתנה הואיל ואין שם מעות אינו גומר ליתן באונס אף באומר רוצה אני ואף כל שאנסוהו לקדש הואיל ואין כאן מעות אין קדושיו קדושין ומכל מקום יש אומרים שלא הצריכו נתינת מעות לגמר קנין אלא במקום שהמקנה מתחסר כגון מכירת קרקע אבל בקדושין שאין כאן חסרון ממון כל שאמר רוצה אני וגמר הוא לקנות או להקנות מקדשת וחסרון פרוטה ואיסור קרובות אינו קרוי חסרון לענין זה והרי בגיטי נשים באלו שכופין אותן להוציא מצינו שכופין אותו עד שיאמר רוצה אני ואף גדולי המחברים כתבו בהדיא שהאיש שאנסוהו וקדש קדושיו קדושין ונראה לי כעין סעד לדבריהם שהרי מצינו באונס שכופין אותו לכנסו ואף גדולי המגיהים ראיתי שמודים בה כשיאמר רוצה אני ומכל מקום יש לפקפק בה שאם האונס בא מצד האשה אף זה שלא כהוגן ואיפשר שמתוך שאין מצוי כלל לא כללוהו בדין הפקעה והדברים סתומים ואין לנו בהם אלא לדון אחר המחמיר:

רמב"ם הלכות אישות פרק ד הלכה א
אין האשה מתקדשת אלא לרצונה והמקדש אשה בעל כרחה אינה מקודשת,
אבל האיש שאנסוהו עד שקידש בעל כרחו הרי זו מקודשת, ויש לאיש לקדש נשים רבות כאחת והוא שיהיה בכסף אם קידש בכסף פרוטה לכל אחת ואחת, ויש לאחת מהן או לאחר לקבל הקידושין על ידי כולן מדעתן.
+/השגת הראב"ד/ אבל האיש שאנסוהו עד שקידש בעל כרחו הרי זו מקודשת. א"א והוא שיאמר רוצה אני. +

מגיד משנה הלכות אישות פרק ד הלכה א
אבל האיש שאנסוהו לקדש וכו'. זה דעת רבינו והטעם דעד כאן דלא אפקעינהו רבנן אלא כשנאנסה האשה מפני שאם היו הקידושין קידושין לא היתה יכולה להפקיע עצמה ממנו אלא ברצונה אבל האיש הרי הוא יכול לגרשה בעל כרחה והילכך הרי היא מקודשת. והרב בעל העיטור נחלק בזה וכבר הכריע הרשב"א ז"ל כדברי רבינו:

נשואין בעל כרחה

תלמוד בבלי מסכת כתובות דף ב עמוד א
/מתני'/. בתולה נשאת ליום הרביעי, ואלמנה - ליום החמישי; שפעמים בשבת בתי דינין יושבין בעיירות, ביום השני
וביום החמישי, שאם היה לו טענת בתולים היה משכים לבית דין.

תוספות מסכת כתובות דף ב עמוד א
נשאת - הא דלא קתני נושאין את הבתולה כמו האיש מקדש (קדושין דף מא.) לפי שעתה מקצר יותר ועוד דאי
תנא הכי ה"א אפי' בעל כרחה כדמשני (שם דף ב:) גבי הא דפריך וליתני האיש קונה ועוד דהתם אקרא קאי כי יקח
איש אשה.

חכמת שלמה מסכת כתובות דף ב עמוד א
תוס' בד"ה נשאת כו' דפריך וליתני האיש קונה כו' נ"ב בריש האשה נקנית ומש"ה ליכא למיטעי גבי האיש מקדש
דהא כבר תנא ברישא שאין אשה נקנית אלא לדעתה אבל הכא שכבר נתקדשה ה"א שפיר נשאת אף בע"כ קמ"ל.
(עיין במהרש"א):

שיטה מקובצת מסכת כתובות דף ב עמוד א
ודע דבפ"ק דקדושין גבי הא דמשני אי תנא קונה ה"א אפילו בע"כ כו' כתבו התוספות ז"ל ואף על גב דתני האיש
מקדש דמשמע בע"כ היינו משום דכבר אשמועינן הכא דבע"כ לא ומעתה קשה קצת דהכא נמי ליכא למיטעי דכבר
אשמועינן האשה נקנית ויש לומר דהכא לא בעי למימר דה"א דבע"כ תתקדש כדמשני התם דזה כבר שמעינן לה
ממתניתין דקתני האשה נקנית אלא ה"ק דה"א דאם נתקדשה ברצונה דתנשא בע"כ כיון דכבר נתקדשה ברצונה
ואיכא למיטעי בהכי כיון דהאריך וקתני נושאין את הבתולה תדע דגבי הא דפריך וליתני האיש קונה משני הכי אף
על גב דלא הוה מאריך כלל. (חסר) והכא לא קתני נושאין את הבתולה משום דעיקר התקנה לתועלתה וכדמפרש
בגמרא שקדו חכמים על תקנת בנות ישראל כו'.

מרדכי מסכת קידושין פרק האיש מקדש [המתחיל ברמז תקד] [רמז תקטז]
מעשה באחד שקבל קדושי בתו כשהיתה קטנה ובעודה קטנה מת האב והבת היתה יחידה וראויה
לירש נכסים מרובים [*מאביה] והיתה חולנית ושאל הבעל לכנוס בעבור שאם תמות שיירש הנכסים והקרובים היו
יראים פן תמות ותפקע ירושתם והארוס רוצה לכנוס בחזקה ומנעוהו מקצת רבותי כי אמרו אפילו ישאנה בעודה
קטנה כיון שקדושיה היו קדושין דאורייתא ונשואין דרבנן דליכא אב דלימסר לחופה הרי היא כמו בזנות אצלו ואם
מתה לא יירשנה כי אם קרוביה יירשוה ושאל הארוס פי חכמים ורבינו אפרים ברבי יצחק מיחה בו וטעמא משום
דחופה במקום קנין עומדת ולא דמי לנשואין דיתומה קטנה דההיא תקנת רבנן היא אבל הכא כיון דקדושין דבר
תורה בעינן נמי חופה לדעת אביה ושלחו הדבר לפני ר"ת והשיב ז"ל על הקטנה שנתקדשה לדעת אביה ומת אביה
ועברו עליה י"ב חדשים ועודה קטנה תימה הוא איך יעלה על לב איש שלא יירשנה שהרי לא נחלקו בפרק האיש
מקדש אלא משום דשמא יבא אביה וימחה [*ובתוך י"ב חדש] אבל הכא לא ימחה לעולם ועוד אפילו כשהאב קיים
ובתוך י"ב חדש טעמא משום מציאתה ומעשה ידיה דאהא אמרי' אוקי ממונא בחזקת מריה ואי ירושת נכסים נפלו
לה [*חזקה הוא. מ"י] לגבי אב [*דאיהו] [*דאיהו] גופה לאב ממונא הוא אבל לגבי אחים אם מת אביה אינה
[*ברשותם] [*ברשות האחין] לא למלאכה ולא למציאה א"כ גבי ירושה שנפלה לה לאו בחזקת מריה קרינא ביה
דאין אדם מוריש זכות בתו לבנו ולגבייהו לא הוי ממונא בחזקת מריה ותו לאחר י"ב חדש אין אחין יכולין לעכב

כדאמרי' פרק אף על פי [*דף נז] [*איהי] אי הוה ניחא (*ליה) [*לה] לאבוה מאי נ"מ [ומשני] דלמא אימרדא ונפלה עילויה אבל לגבי אחין ליכא למימר הכי. ואחין נמי מצו מקדשי לה ואי בעי ממאנת (*וליכא למימר) [*ואין צריכין להמתין] עד שתגדיל ותאמר בפלוני אני רוצה דכיון שקדשה (*אביה) [*אחיה] תו ליכא הפקר (*ותוקי) [*ופרשי] מינה אבל להשיאה היכן מצינו שתהא תלוי באחים ועוד האריך ר"ת ועת לקצר:

רמב"ם הלכות אישות פרק ג הלכה יג
נתקדשה קודם שתבגור שלא לדעת אביה אינה מקודשת אפילו נתרצה האב אחר שנתקדשה, ואפילו נתאלמנה או נתגרשה מאותן הקידושין אינה אסורה על הכהן, ובין היא ובין אביה יכולין לעכב, בין שנתקדשה בפניו בין שנתקדשה שלא בפניו אינה מקודשת.

רמב"ם הלכות אישות פרק כב הלכה ה
קטנה שנתקדשה לדעת אביה ונשאת שלא לדעת אביה בין בפניו בין שלא בפניו יכול האב למחות כמו שביארנו, ואפילו שתק האב אם מתה אין הבעל יורשה אלא אם כן רצה האב בנישואיה.

((נשואין בעדים))

רמב"ם הלכות אישות פרק א הלכה א
קודם מתן תורה היה אדם פוגע אשה בשוק אם רצה הוא והיא לישא אותה מכניסה לביתו ובועלה בינו לבין עצמו ותהיה לו לאשה, כיון שנתנה תורה נצטוו ישראל שאם ירצה האיש לישא אשה יקנה אותה תחלה **בפני עדים** ואחר כך תהיה לו לאשה שנאמר +דברים כ"ב+ כי יקח איש אשה ובא אליה.

רמב"ם הלכות אישות פרק ג הלכה א
כיצד האשה מתקדשת, אם בכסף הוא מקדש אין פחות מפרוטה כסף או שוה פרוטה, אומר לה הרי את מקודשת לי, או הרי את מאורסת לי, או הרי את לי לאשה בזה, ונותן לה **בפני עדים**, והאיש הוא שאומר דברים שמשמען שקונה אותה לו לאשה והוא שיתן לה הכסף.

רמב"ם הלכות אישות פרק ג הלכה ג
ואם קידש בשטר כותב על הנייר או על החרס או על העלה ועל כל דבר שירצה הרי את מקודשת לי או הרי את מאורסת לי וכל כיוצא בדברים אלו ונותנו לה **בפני עדים**.

רמב"ם הלכות אישות פרק ג הלכה ה
ואם קידש בביאה אומר לה הרי את מקודשת לי או הרי את מאורסת לי או הרי את לי לאשה בבעילה זו וכל כיוצא בזה ומתייחד עמה **בפני שני עדים** ובועלה, והמקדש בביאה [מסתמא] דעתו על גמר ביאה וכשיגמור ביאתו תהיה מקודשת, ובין שבא עליה כדרכה בין שבא עליה שלא כדרכה הרי זו מקודשת.

רמב"ם הלכות אישות פרק י הלכה א
הארוסה אסורה לבעלה מדברי סופרים כל זמן שהיא בבית אביה, והבא על ארוסתו בבית חמיו מכין אותו מכת מרדות, ואפילו אם קידשה בביאה אסור לו לבוא עליה ביאה שנייה בבית אביה עד **שיביא אותה לתוך ביתו**

ויתחד עמה ויפרישנה לו, וייחוד זה הוא הנקרא כניסה לחופה **והוא הנקרא נישואין בכל מקום**, והבא על ארוסתו לשם נישואין אחר שקידשה משיערה בה קנאה ונעשית נשואה והרי היא אשתו לכל דבר.

רמב"ם הלכות אישות פרק י הלכה ב
כיון שנכנסה הארוסה לחופה הרי זו מותרת לו לבא עליה בכל עת שירצה והרי היא אשתו גמורה לכל דבר,
ומשתכנס לחופה נקראת נשואה אף על פי שלא נבעלה והוא שתהיה ראויה לבעילה, אבל אם היתה נדה אף על
פי שנכנסה לחופה ונתיחד עמה לא גמרו הנישואין והרי היא כארוסה עדיין.
(

אבני מילואים סימן כז ס"ק ו
[ו] אם הבינה דבריו. - ומשמע דאפי' אין העדים יודעין אם הבינה כל שהיא אומרת שהבינה הוי קידושי ודאי וקשה
דהא הוי כמקדש בלא עדים.

ואפשר כיון דעיקר הקידושין מצד המקדש כמ"ש הר"ן בנדריים (ל, א, ד"ה ואשה) ע"ש ז"ל כיון שהתורה אמרה כי
יקח איש אשה ולא אמר כי תלקח אשה לאיש לא כל הימנה שתכניס עצמה לרשות הבעל ומש"ה אמרינן פ"ק
דקידושין דאי אמרה הריני מאורסת לך אין בדבריה ממש אלא מכיון שהיא מסכמת לקידושי האיש היא מבטלת
דעתה ורצונה ומשוי נפשה אצל הבעל כדבר של הפקר והבעל מכניסה (לרשותה) [לרשותו הלכך אין אנו דנין
בקידושין מצד האשה אלא מצד הבעל עכ"ל. וכיון דעיקר הקידושין מצד הבעל א"כ עיקר דבר שבערוה מצד הבעל
הוא ולכן לא בעינן תרי סהדי אלא לגוף הקידושין ששמעו מן המקדש אבל רצון האשה לא בעי עדים וסגי
בהודאתה.

אבני מילואים סימן מב ס"ק א
[א] אבל האיש שאנסוהו. - כתב בח"מ דכ"ע סברי דקידושין מהני בין באונס האשה בין באונס המקדש מדינא
דתלוי' זבין זביני אלא דפליגי בתקנה דאפקינהו רבנן לקידושי מיני' לדעת הרמב"ם לא אפקינהו אלא באונס
האשה אבל באונס המקדש כיון דיכול לגרש בע"כ אוקמה אדינא והיש אומרים ס"ל דגם באונס המקדש אפקינהו
רבנן לקידושי מיני' ומזה הקשה על הרמ"א בסי' ר"ה (סי"ב) שכתב אנסוהו לקנות לא מהני ומכאן משמע דמהני
אנסוהו לכ"ע ע"ש.

...
ואיכא למידק לדעת הי"א דאנסוהו לקדש לא מהני ומשום דה"ל תלויה וקני א"כ היכי משכחת לה הא דאמרו אונס
שותה בעציצו וכופין אותו לכנוס וכמ"ש הרמב"ם (פ"ה) [פ"א] מהל' נערה (ה"ג) ז"ל

...
מיהו לולי דברי הרשב"א נראה לענ"ד דאפי' נימא תלויה וקני לא קנה היינו משום דלקנות בעי רצון וכל שבע"כ
לא קנה אבל קידושי אשה אינו קנין לגבי בעל דנימא דלא קנה וכמ"ש הרשב"א פ"ק דקידושין (דף ו') גבי המקדש
בהנאת מלוה דה"ל הערמת רבית וכתב שם הא דלא הוי רבית קצוצה בזה דקונה אשה בהמתנת מעות משום דאין
גופה קנוי לבעל ולאו מידי שקיל ע"ש, וכיון דאין גופה קנוי לבעל ואין בקידושין כי אם שנאסרה ע"י לכל העולם, וכל
כה"ג אפי' ע"י אונס מהני כיון דמחויב בדברו הוי לי' כעין מכר ומשום תלויה וקני לית בי' כיון דאין אשה בתורת קנין
לגבי בעל דאין גופה קנוי לו ואין לו זכי' בגוף האשה וא"כ טעמא די"א דלא מהני באנסוהו לקדש משום אפקינהו
רבנן לקדושי מיני' וכמ"ש בח"מ.